

Amit a csaposok ki nem állnak

Akkor is ott ült, amikor az apja nagybeteg volt, csak feküdt egyvégtében egész nap a halálba tartók elszánásával, akiknek már minden egyre megy, mert biztosra veszik, hogy onnan nem fordulnak vissza, de aztán talán mégis, az egyik földig érő ablaknál a kisasztal meg a söre, a pálinkája, no meg a hamutartó mellett, melyet folyton teleszemetelt az üvegekről lekapart címkékkel, amit a csaposok és az efféle helyek takarítói ki nem állnak sehol a világon, de Bokor fűtyült rá. Elrendezte maga körül a dolgait, kézközelben a doboz cigi, az öngyújtó, ahogy olyankor, mikor egész délutánra jött, csak most sietett. Megyek, magyarázta a csaposlánynak, mikor bejött, alszik apám, csak egyet adjál, és a lány adott, persze nem egyet, mert ez az egy egy párat jelentett, Bokor meg odaült a nagy ablakba, minthogyha azon keresztül hazalátna a szobára és az ágyra, melyben a nyöszörgő nem nyöszörgött még, mert aludt, vértelen, lila ajkain nyálfonat himbálózott a halovány lélegzet ritmusára, pedig csak a térséget láthatta a presszó körül, s bár azon meg mindent, ami az ilyen rekkenő, poros nyári hőségbe fulladt hegyi faluban érdekes lehet hétköznapi délelőtt, háromnegyed tizenegykor, de a házukat nem, mert az messze volt onnan, egy kanyar mélyén a hegyre felfutó keskeny utca partján, ahová nem sok reménye volt hazaérni épp olyan észrevétlen, mint ahogy elpárolgott onnan az állandó felügyelet meglehetősen száraz kényszerét egy kicsit megnedvesíteni Bokor. Különben a presszó üres volt, leszámítva Ürgét, egy szürke kis embert, aki ilyenkor is a konvektor mellé húzódott egy árnyékos sarokba és most is egy vékony barna, szétnyúzott kiskabátot viselt a rohasztó hőség ellenére, és akivel két szót sem lehetett beszélni, de még inkább egyet sem, mert bár meghallgatni meghallgatott mindent, még bólogatott is, mondogatta, hogy az az, meg na igen, ilyesmiket, de aztán ha szólt végül valamit, annak semmi köze nem volt ahhoz, amiről beszéltek neki, se semmi máshoz. Éjszaka ennek ellenére sokszor és sokáig beszélgetett vele Bokor is, de délelőtt még csak eszébe se jutott volna soha, hogy ilyesmire vetemedjék. Cigaretta húzott elő a pakliból, a szájába rakta majd a gyújtóért nyúlt és felkattintotta a tetejét és rágyújtott, de közben oda se nézett, csak bámult kifelé, aztán mikor ugyanolyan komótosan, ahogyan érte nyúlt, visszatette a gyújtót az asztalra, hirtelen szökkenve felpattant és a termetéhez illő nagy léptekkel átszelte az egész presszót az ajtóig, de se a csapos, se Ürge nem nézett fel a nagy döngő lépteire, ő meg kilépett az ajtó előtt a teraszra, ahol néhány félmeztelen, szőrös alak ivott egy asztalnál, akik az erdőről jöttek le minden nap, és ilyenkor a kisbuszt várták, és odaordított a biciklisnek, akit az ablakból vett észre, és aki már majdnem túlhajtott a presszón, köszönésképpen, hogy állja meg, majom, amire az a nyeregből visszafordult és majdnem elütötte egy autót, és visszaintett neki, meg meg is állt, aztán az útszélről körülnézett, és áttekert, szállt és nekitámasztotta a kopott biciklit a terasz oldalának, aztán meg fellépett oda mellé, és kezét fogott Bokorral, de vissza csak úgy köszönt neki közben, hogy a szentség faszára má.

A nagyhasú, napbarnított, bajszos képű ember zsíros atlétát viselt és terepszín nadrágot meg szakadt simicipőt és svájcisapkát, izzadt volt és bűdös, és vigyorgott, Bokor vagy két fejfel

magasodott fölé még úgy is, hogy begörnyedt, mert az ital meg a cigaretta együtt kikezdte már a gerincét, és a fehér farmerje meg a mintás inge meg a fehér műbőr csukája egészen más emberfajta benyomását keltette még a favágókban is, akik különben Bokorral minden nap találkoztak a presszóban a biciklist meg még sohase látták ott, bár ők csak így dél fele üldögéltek fél meg egy órákat a bűdös teraszon az éjszakánként körbehugyozott sörpadoknál. Apád hogy van, kérdezte a biciklis Bokortól még ott kint a teraszon jó hangosan, sokat veri még a faszát?, Bokor meg azt mondta, hogy napjába má csak egyszer, reggeltől estig. Bementek a presszóba, a férfi a pulthoz kacsázott és azt mondta a lánynak, adjál mán egyet, azután leült Bokor mellé és rágyújtott a Bokor cigijéből ő is. Bokornak mély hangja volt és ha ivott, összeharapva hadarta a szavakat, amitől ugatásszerűvé torzult a beszéde és néha köpködött is, de senkit se zavart vele, bazmeg, hadarta akkor is a biciklisnek, miközben a cigijét belegyilkolta a hamutartóba azután ivott, majd meg egyből a következő szálra gyújtott, a faszomba halt meg ez a Varga is, és a biciklisnek kellett egy kis idő, mire felfogta, hogy valami focistáról vagy futballedzőről beszélt, és hogy akkor megint a Fradinál tartott Bokor, amihez a biciklis igazából keveset tudott szólni, de azért azt mondta, nekem ez a köcsög má akkor bűzlött, mikor kiment németbe, bazmeg. Akkor hirtelen beindult a zenegép, bukott diák vagyok már rég, ordította, a fiú meg, aki beledobálta a pénzt, kiment vissza a teraszra az asztalához, úgyhogy mikor Bokor a cigijét a két ujjá közt tartva föllökte a kezét a magasba, és azt brummogta, minthogyha kiáltott volna, Hob-hob-hobót, a fiú észre se vette, csak Ürge nevetett föl a sarokban a maga száraz köhögésével, ki tudja miért és mért éppen akkor. Előbb tanákoztam anyáddal, mondta a bicajos, amitől egy pillanatra az ütő is megállt Bokorban és egyből leengedte a kezét. Mit? Hol? Hazafelé ment, amott ne, bőkött valamerre a fejével a biciklis. Szopatul? Szakadjak meg, mondta a másik. Hú bazmeg, mondta Bokor és gyorsan fogta az üveget, még csak ki se töltötte a pohárba, akkor sietek. Minek sietnél, kérdezte a másik, és azt mondta, na, hozok még egyet. Tehát maradt Bokor.

Anyám volt biztos, kérdezte, mikor a másik visszaült. Az hát. Csak megismerem tán. Oszt hazafele? Nem csak kiszaladt valamié? Erre a másik csak vállat vont, de azt Bokornak éppen magától is tudnia kellett, hogy nem nagyon volt az ő anyjának csak úgy szaladgálnivalója a postáról, ahonnan az olyan anyjaféle nyugdíj után ottmaradt nénikéket el-eleresztették munkából már dél körül, különösen ha tudták róla, hogy odahaza van egy nagybeteg ura, akire a fia vigyáz, ameddig nem tud meglépni hazulról. De már mindegy volt, azóta hazaért, és most már ha túl korán megy utána, Bokornak megint végig kell hallgatnia a veszekedést, későbbre meg azért majd csak megnyugszanak, úgyhogy a biciklisnek mindenképp igaza van, egy sör meg egy feles még éppen belefért most már. Főleg, hogy odaért a Petri-gyerek is a Bokorék szomszédjából, egy kis nyomorult viskóból az ő nagy házukkal szemből, bement a terembe, és körül se nézett rendesen, egyből odament az asztalhoz és azt mondta Bokornak, Tomi, siess, hazament anyád. Ne bassza má meg, mondta Bokor minthogyha kérdezné, de közben nevetett, mint aki sokkal hamarabb tudta ezt a Petri-gyereknél, aki meg mondta tovább, kiabálás van, amire már a biciklis is nevetett, Bokor meg odahúzott egy széket a gyerekek, hogy üljön csak le oda hozzájuk ő is. Akkorra már a plafonventillátort is beindította a csapos, mert kezdett nagyon meleg lenni odabent, meg a legyek is egyre döngtek, úgyhogy a lapátkerék surrogása mellett alig hallották meg a szirénát nem sokkal később, csak amikor a mentő már befordult a presszó elé, hogy aztán nagy sikítva el is húzzon gyorsan az ablak előtt. Áj, de sietett ez,

mondta a biciklis, aztán a Petri-gyerek szólalt meg, aki lábujjhegyre ágaskodott az ablaknál, hogy utána lásson, mifelénk megy, azután visszaült. Addigra már neki is vettek egy sört, itt mindent hitelbe adtak nekik, és csak egyedül Bokor nem idegeskedett sohasem miatta, mert ugyan jövedelme neki se volt, épp úgy, mint a másik kettőnek, neki az anyjáiék még csak azt se engedték, hogy segélyért jelentkezzen, mert az ő családjuk az elsők közé valónak számított a faluban, de épp ezért azt se hagyták, hogy megadatlan tartozása legyen. Egy kicsit ideges lett, de azért nem mondott semmit, csak letűdözte a slukkot és a Petri-gyereket méregette Bokor. Aszondod? De a Petri-gyerek nem mondott semmit, csak kicsit riadt volt.

Akkor bejött pár férfi az utcáról, hogy ebéd helyett legalább igyanak valamit, és mindegyik csapzott volt és rosszul öltözött. A biciklis akkor ültében hátrafordult, és megkérdezte őket, láttátok a mentőt, azok meg bólintottak, és az egyikük rákezdt, az izének ment kifele ne, de egy másik rászólt, csitt, te, és Ürgére mutatott, aki félig a konvektornak dőlve aludt ültében a barna kabátjában eltátott szájjal, és akkor mind, a három férfi meg Bokorék is felnevettek, és még arra se ébredt föl, csak majd kicsit később Üрге. Azután Bokor elhallgatott és a címkét kezdte letépdesni az üvegről a körme hegyével, amíg a Petri-gyerek meg a biciklis valamiről beszélgettek, és végül mint aki megérzett valamit, éppen akkor sikerült felnéznie, amikor a hosszú hátuljú, sötétített ablakú, fekete autó elgurult nagy lassan a presszó előtt, amit mindenki észrevett, és többen is az ablakhoz álltak, úgyhogy mind látták, hogy a hegyre felfutó keskeny utca nyelte el, ahonnan a mentő már jött akkor visszafelé és már se nem szirénázott, se nem sietett, még félre is állt a keskeny hegyi utca torkolatában, hogy a másik elférjen mellette, és akkor volt, amelyik felszisszent, de inkább csak csöndesen a padlót nézegetve somfordáltak vissza a helyükre valamennyien. Akkor megszólalt hátul a homályban, ahová a fényes térre való pislogás után szinte fájt nézni, Üрге. No, valakit már raknak a tepsibe. Azután Bokor is megszólalt. Basszátok meg, de nagyobb csend már attól sem lehetett odabent.

Akkor Bokor felállt, hangosan csikordulva hátralökte a széket, összeráncolt homlokkal a pulthoz ment és azt mondta a lánynak, adjál egy felest, amit le is húzott ott helyben, és aztán kért még egy másikat, azzal meg visszament az asztalhoz. A duruzsoló beszélgetés lassan beindult mögötte. Akkor a biciklis már felállni készült, hogy ő megyen, de Bokor rászólt, maradol, és kibökött az ablakon az állával, ahol egy öregasszony tekert el a biciklijén éppen, és az az öregasszony Bokornak a keresztanyja volt, a másiknak meg az anyja, és a hegyre felfutó utca felé tartott és sápadt volt, és Bokor most másképpen látta a dolgot, mint más napokon, amikor az öregasszony ugyanígy el-eltekert a presszó előtt, mert arra vezetett az útja. A kurva szentségít, mondta akkor a biciklis és visszaereszkedett. Nem látott tán meg, kérdezte, ki tudja kitől. A biciklim, motyogta, az istennek a... Nem látta meg, mondta Bokor. Különben beszólt vóna. Igaz, bólintott a biciklis. Hazamenjek, kérdezte akkor a Petri-gyerek, Bokor meg ránézett, de végül azt mondta, mikor a gyerek már ugrásra készen felpattant volna egyből, maradjál. Ígyál még egyet. Tehát maradtak, és még csak azt se engedték meg a Petri-gyereknek, hogy hazatelefonáljon valamelyik testvérének, mert a Petri-gyereknek mobilja is volt.

Közben a favágókért már réges-rég megjött a busz, és elmentek, és jöttek helyükbe mások, és nem hogy nem szóltak Bokorékhoz, de még csak nem is nagyon köszöntek nekik, leginkább oda se néztek, mint hogyha bajuk lett volna velük, pedig nem volt, valaki átkapcsoltatta a tévét a lánnyal a sportcsatornára, amin meg éppen egy régi meccset adtak le újra, s aztán már csak akkor hangoskodtak, mikor valaki bejött a teraszcélra és pénzt dobott a zenegépbe, és lassan visszafelé is elgurult a fekete autó, ők meg elnézték az ablak melletti asztaltól, és ittak, és cigarettáztak közben, később meg összebeszéltek, hogy majd mit mondjanak arról a napról odahaza, amikor el kell számolniuk, mert hirtelen arra gondoltak, hogy akad majd, aki kíváncsi lesz az ilyesmi hazudozásokra, amivel sohase mentek sokra, igaz, máskor azért nem is nagyon törték magukat hasonlóval. Elsőre azt találták ki, hogy az erdőbe mentek segíteni egymáson, mert a bicajosnak volt ott egy kis bungallója kint a faluból, a domb derekán feljebb, meg egy platós járgánnyá alakított ősrégi Pannóniája, és hogy ott lett valami baleset vagy bármi, még ki is akarták vitetni magukat oda, hogy majd együtt jöjjenek be, meg is beszéltek egy emberrel, aki a meccset nézte, hogy majd utána elviszi őket a szekérével, mert amúgy is mindig ott járt el, és most is dolga volt az irtásnál a délután. Aztán még kitaláltak ezt is, azt is, hogy majd így és úgy, és közben a presszóban, ahol egyre többen lettek, elterjedt, hogy most Bokor meg az unokatestvére meg a Petri-gyerek nem mer hazamenni, amin nagyokat nevettek és mindenki mindenféle ötletekkel rukkolt elő, hogy mi lenne a legbiztosabb alibi, ha már valamit muszáj kitalálni. Aztán a Petri-gyerek megkérdezte valamelyik megegyezés végén, hogy oszt ezt elhiszik? Mé ne hinnék, nézett vissza rá Bokor. Ez olyan semmi se, vont vállat a fiú. Apám az nekem, mondta akkor Bokor, tudják, hogy ölni is képes lennék érte, tette hozzá.

Utána már azt számolgatták, hogy akkor vajon mennyi is lehet onnan az erdei bungallótól hazáig az út időben, mert már megint, vagy még mindig annál az ötletnél tartottak, de jól elszámolták, és közben még a Petri-gyerek is berúgott, Bokor meg kiment hátra háyni. Aztán később vége lett a meccsnek és a szekeres ember is elment, de nekik vagy elfelejtett szólni, vagy szólt, de ők akkor se vették észre, vagy már nem is akartak kimenni, mert mást gondoltak, ki tudja. Aztán a biciklisért csak beszólt végül az anyja, mikor nagy sokára hazafelé tartva meglátta a biciklijét a presszó előtt letámasztva, és az asszony Bokornak még csak annyit se mondott, hogy fapapucs, csak hogy szégyellje magát, meg hogy takarodjon hazafelé onnan, a biciklis meg egy nagyot kacsintva odabólintott nekik, hogy köszöni akkor, fiúk, szevasztok, mert az összebeszélés valamelyik részéhez ő még tartotta magát, csak éppen már egyiken se tudták még úgy körülbelül se, hogy melyikhez. Akkor már nem nagyon gondolhatott rá, hogy egy-kettő, fogja magát és hazamenjen, mert járni se nagyon bírt Bokor. De lassan indulni kellett, sötétedett, és Bokor egyre inkább azt érezte a csontjaiban, hogy bizony jó lenne ágyba kerülni, de más semmi se jutott eszébe, csak mikor végül elindult a Petri-gyerekekkel, szóltanul dülöngélve végig a köves úton az emelkedőn felfele, akkor is mindössze annyi, hogy sietnie kell, mert az apja elaludt, és mire felébred, neki otthon kell lennie. Vagy talán egészen más okból, de mindenképp mennie kellett volna már, nem is most, hanem még sokkal, de sokkal korábban, és ez odabent valahol ott a hazafelé tartó úton nagyon is sajgott neki valamiért és dörömbölt benne, akár egy óriásira felduzzadt szív.

Aztán kiderült, jól tette, hogy nem ment. A mentő meg a halottas autó nem náluk járt aznap, hanem kiment végig a hegytetőre, mert az egyik kert végében lett rosszul egy öregasszony a kánikulában, és aztán meg is halt, az ő apjának meg semmi baja nem volt, már azon túl, amiben szenvedett amúgy is, de amiből azután felépült és ma is jó egészségnek örvend, ő meg, a fia, az ifjabbik Bokor már évek óta halott, elvitte az ital meg a cigaretta, és ezért mostanában sokkal ritkábban ül annál az asztalnál a nagy ablakban a söre, a pálinkája meg a teleszemetelt hamutartó mellett, kézközelben a pakli cigijével meg az öngyújtójával, nem törődve vele, hogy az ilyesmi helyek csaposai ki nem állják, ha egy-egy a piálásba belehalt néhai vendégük a síron túlról is vissza-visszajár egykori törzshelyére, ahol a többi vendég, akik még élnek, vagy gyakran felemlegetik, vagy éppen nagyon is igyekeznek elfelejteni őt, hogy milyen jó pofa is volt, de azért mekkora állatságok is kiteltek tőle.